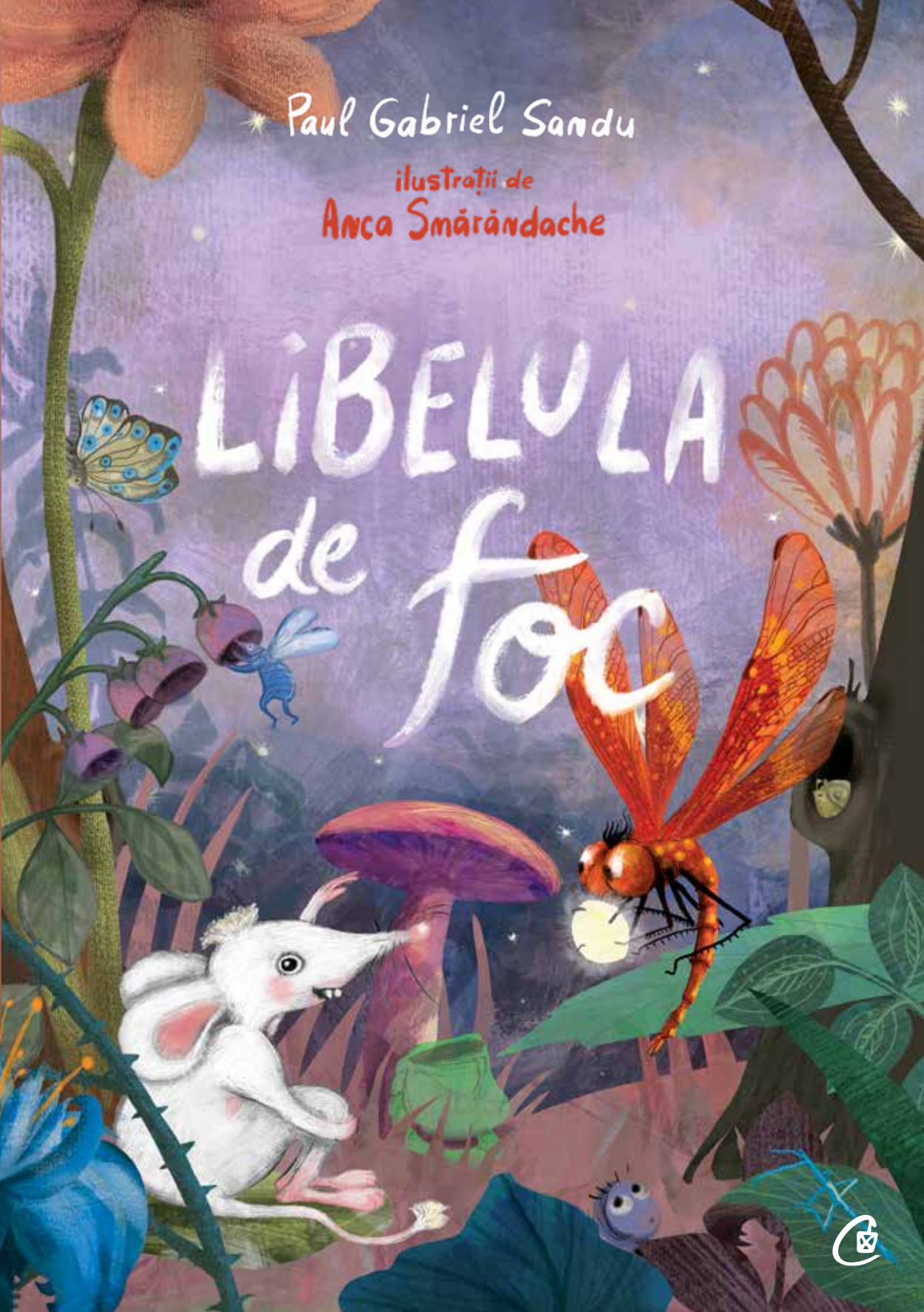

★ Paul Gabriel Sandu

ilustrații de
Anca Smărăndache

LIBELULA de foc

Primele semne ale unei stranii schimbări

Peste luminișul din mijlocul pădurii, prin care trecea agale un pârâu aproape sec, se lăsa înserarea și se făcuse răcoare. Era prima seară ceva mai rece, după o vreme aproape nesfârșită în care soarele strălucise, mai puternic sau mai blând, din zorii zilei până la apus. Roiul de libelule albastre și violet, verzi și roșii, galbene și argintii se zbenguia încă pe malurile râului, dansând fără astâmpăr deasupra apei. Absorbite de jocul lor nesfârșit, nici nu băgau de seamă că pretutindeni în jur începeau să apară primele semne ale unei stranii schimbări. În lumina tot mai palidă a înserării, libelulele păreau niște flăcări iuți, ațâțate de vânt. Cineva care privea de departe întregul spectacol ar fi putut crede că micuțul pârâu a luat dintr-odată foc, prin cine știe ce magie, și curgea acum arzând prin iarba înaltă, aruncând jerbe albăstrie și roșiatice în toate părțile.

Însă toate acele văpăi zglobii erau de fapt sute de libelule care se zbenguiau deasupra apei, coborând, din când în când, în iarba înaltă, ca într-un joc de-a v-ați ascunselea. Așa că n-ar fi fost niciun pericol să te apropii de ele, să le vezi un pic mai bine. Deși să le prinzi ar fi fost imposibil. Și chiar dacă oamenii care ar fi putut să le vadă n-ar fi auzit decât un bâzâit sau zumzâit ciudat, fără niciun sens pentru ei, lucrurile stăteau cu totul altfel. Căci libelulele vorbeau neîncetat între ele. Se chemau unele pe altele, își povesteau, râdeau și cântau împreună în limba lor zumzăită, de neînțeles pentru cei mai mulți dintre noi. Însă pentru cine ar fi reușit, printr-o minune, să înțeleagă ce-și spuneau ele, aproape că n-ar fi putut distinge, din tot vacarmul de zumzăieli, decât un nume pe care multe dintre acele văpăi înaripate îl repetau mereu: Aura.

— Zzz... Aura? Aura? Aura? Unde te-ai azzzcuns? Unde ești, Aura?

Aura nu era o libelulă oarecare. A avea un trup subțire ca un ac, de un roșu intens, și aripi imense, delicate, aproape transparente, pline de solzi mici, strălucitori, care păreau făcute din boabe de rouă. Era mereu veselă și zurlie, iar când se înălța cu viteză în aer sau cobora în piruete, o făcea cu atâta grație încât era o plăcere s-o privești. Dintre toate libelulele, Aurei îi plăcea cel mai mult să se joace de-a v-ați ascunselea. Și se pricepea

foarte bine să se ascundă în locurile cele mai neașteptate. Așa cum făcuse și acum, când era căutată de toate celelalte libelule.

Numai că de data aceasta, obosită de hârjoneala neîncetată de peste zi, adormise în cochilia goală de melc ce-i servea drept ascunzătoare și nu mai avea cum să audă strigătele celorlalte libelule care roiau deasupra ei și-i spuneau că se apropie ploaia.

Se trezi abia atunci când stropii grei de ploaie începură să lovească în cochilia care-i servea drept ascunzătoare. Imediat ce se dezmetici și privi în jur cu ochii ei mari cât două boabe de piper roșu, își dădu seama că era singură.

Furtuna care se iscă din senin împrăștie imediat roiul de libelule ce se jucaseră toată ziua deasupra apei. De fapt, libelulele, care simt întotdeauna apropierea furtunii, se împrăștiară cu mult înainte să cadă primul strop. Aripile lor fragile pot fi distruse de stropii grei de apă, așa că se ascunseră toate în scorburi sau sub frunzele mari de brusturi, unde își petreceau noaptea una lângă alta, ca niște păstăi înaripate.

„Zzz?!“ se gândi Aura ușor îngrijorată și își scutură de câteva ori cele patru aripioare care începeau să se umezească deja, pe măsură ce cochilia veche de melc începea să se umple cu apă. Trebuia să-și găsească rapid un ascunziș unde să poată aștepta oprirea ploii. Iar asta nu e deloc ușor când plouă și e aproape întuneric, chiar dacă ai patru aripi și poți ajunge o săgeată din zbor. Dar nu mai era timp de așteptat, iar Aura începu să-și miște aripioarele din ce în ce mai repede, până când deveniră invizibile. Ieși din ascunzătoare, se strecură cu grația unei balerine printre stropii mari de ploaie și reuși să ajungă, în cele din urmă, sub o frunză imensă de brusture. Acolo își strânse aripile și le uscă pe rând, una câte una, folosindu-se de piciorușele ei delicate.

Așa cum atârna acolo, cu capul în jos, lipită de frunza brusturelui, i se păru că vede stelele în iarbă. Dar erau doar niște pietricele care, spălate de ploaie, străluceau în lumina lunii. De câte ori nu se jucase cu ele, împreună cu alte libelule, înainte să adoarmă! I se făcu dor de roiul ei, de zumzăitul plăcut care o făcea să se simtă în siguranță, dar se consolă cu gândul că, a doua zi dimineața, avea să-l găsească și să se zbenguie în soare cu sute și sute de libelule de toate culorile. Și așa adormi...

Un prieten cam ciudat pentru o libelulă

Dimineața veni, dar era de nerecunoscut: rece, umedă și noroasă. Brrr! Razele de soare abia dacă străpungeau, din loc în loc, norii cenușii. Oare ce se petrecea cu lumea? După ce visă toată noaptea cum dansează deasupra pârâului cu care se împrietenise peste vară, libelula Aura se trezi din nou singură. Cu aripile aproape înghețate, se cățără încet deasupra frunzei, încercând să se dezmoștească la soare. Însă trecu multă vreme până când una dintre puținele raze aurii care răzbăteau prin pătura de nori îi atinse trupul ei mic. Dar imediat ce simți căldura blândă a razei de soare, micuța libelulă prinse viață. Mai întâi începu să-și miște încet-încet aripioarele trandafirii, iar în cele din urmă își luă zborul, ca un micuț elicopter, de pe frunza aceea uriașă care îi servise drept adăpost peste noapte.

Nu avea decât un singur lucru de făcut. Trebuia să găsească roiul de care se pierduse și toate problemele ei urmau să dispară ca prin minune. Era convinsă că imediat ce-și va găsi prietenele, soarele va avea să strălucească din nou cu putere și totul va fi ca înainte. Dar deși căută o vreme întreagă, alergând prin tot luminișul după roiul de care se rătăcise, nu găsi nicio urmă. Și cum plutea așa, aproape nemișcată, deasupra apei, gândindu-se ce să facă, un biban năzdrăvan sări după ea și fu cât pe-acți să-i rupă o aripioară. Altădată ar fi răs cu celelalte libelule de bibanii nătângi, care nu reușiseră vreodată să prindă altceva decât aer. Dar acum era singură și nu avea în niciun caz chef de joacă. Și pentru prima dată în viața ei i se făcuse frică. Ce-o să facă dacă nu va putea găsi roiul ei drag? „Ce poate face o libelulă singură pe lumea asta? E pradă sigură pentru bibanii prostovani care pândesc pe sub valuri“, se gândi ea. Aproape că îi veni să plângă. Și cum oboșise de-atâta zburat, se așeză, pierdută în gânduri, pe un fir aproape uscat de iarbă. Sau oricum, așa credea ea. Pentru că firul acela de iarbă era, de fapt, una dintre mustățile unui micuț șoricel de câmp. La început, șoricelul care picotea în iarbă nu-și dădu seama ce se întâmplă, dar apoi se sperie îngrozitor și fu gata-gata să-o rupă la fugă.

Libelula Aura se amuză teribil de sperietura pe care o trase șoricelul, și râse de el, bătând foarte repede din aripi.

— Nu-ți fie teamă, șoricelule, îi zumzăi Aura drăgăstos, n-am de gând să te înfulec.

Șoricelul, care stătu un pic pe gânduri dacă să o ia la fugă sau nu, îi răspunse până la urmă cu o voce și mai speriată:

— Nu mi-e teamă c-ai să mă mănânci, ci că o să mă transformi într-o piatră sau într-un mormoloc de broască sau într-o dalie sau într-o stană de piatră, așa cum faceți voi, libelulele, ca să vă amuzați. Vrăjitoarelor!

